

Ročník: 100 | číslo: 2 | 12. ledna 2020 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

100 let

Církve
československé
husitské

EDITORIAL

Píšeme rok 2020. Dvě dvojky a dvě nuly. To zní téměř symbolicky, pro někoho snad až s fatálním nádechem.

A k tomu číslovka 100 - jako sto let Církve československé husitské.

Co na to my, kteří jsme s tímto společenstvím spojili v některé z jeho fází, často hned po narození, svůj život?

Asi nelze jinak než blahopřáním, jako při každém jubileu:

Aby i dnes naše milá církev dokázala pokračovat v tom, k čemu se zavázala svým ano k reformaci - jinými slovy, aby se nevzdala poctivého zápasu o hledání své pravé odpovídající podoby a zároveň aby heslo prof. Statečného, jednoho z otců-zakladatelů, „dokončit českou reformaci“, nadále stálo na pomyslném praporu, s nímž církev kráčí tímto světem.

Aby k tomuto světu přistupovala se srdcem na dlaní a snažila se mu v duchu jí tak blízkého modernismu rozumět a přibližovat mu evangelium o Božím zájmu o člověka a o jeho podivuhodných projevech.

A samozřejmě, aby se v tomto postmoderním složitém prostředí neztratila, protože to se snadno může stát. A nezapomeňme, říkáme-li církev, jde o každého jednotlivého člověka. To jste dnes vy, my i já. A tak nám všem přeji, abychom neztratili půdu pod nohama, i když se časy mění, ať máme odvahu říct si - i sami sobě - co má smysl a co už ne, ať máme odvahu a chuť angažovat se ve společnosti té dnešní „doby tekuté“ v duchu verše ze Skutků apoštolských „tito lidé, kteří zpřevraceli celý svět, tu také jsou!... tvrdí, že pravým králem je Ježíš!“...

Ale myslíme na to, že svět můžeme zpřevracet jedine a toliko láskou.

KB

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Živý betlém v Ostravě - Svinově

V pondělí 16. prosince jsme opět na farní zahradě u Husova sboru v Ostravě – Svinově přivítali poutníky u živého betléma. Dopoledne přicházeli žáci mateřských škol a vybrané třídy místní základní školy. S farářem si v Husově sboru povykládali o adventu a Vánocích, zazpívali koledy, prohlédli vystavené betlémy výtvarnice Dagmar Štěpánové i výzdobu interiéru. Za projevené znalosti a příkladný zpěv koled si děti zasloužily sladkou odměnu, připravenou ochotnými sestrami.

V 17 hodin začal program hlasem zvonů, pan Jan Zacios zahrál na baskřídlovku *Adeste fideles*.

Podvečer moderoval Jakub Raus, který pozdravil shromáždění, požádal faráře o krátkou úvahu o Betlému, načež si přítomní zanotovali několik koled

spolu s místní kapelou *Ode zdi ke zdi*. Přišli i *Tři králové*. Jakub Raus přednesl článek o Betlému od Karla Čapka. Podvečer zakončilo slovo římskokatolického faráře P. Jana Larische a požehnání olomouckého biskupa bratra Rudolfa Göbela.

Poděkování patří všem, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na organizaci tohoto setkání; pořadatelský tým vedený bratrem Antonínem Čelustkou opět vše skvěle zvládl. V poklidné a přátelské atmosféře jsme se mohli naladit na přicházející svátky a uvidět střed křesťanských Vánoc. Bohu díky za to!

Tomáš Chytil

Fotografie: Antonín Čelustka

Obrázky z dějin vzniku CČSH

Milí přátelé, milé sestry a bratři, srdečně vás zveme do Husova sboru v Praze 6 - Dejvicích (Wuchterlova 5) na pořad ke stým narozeninám Církve československé husitské.

V pátek 31. ledna v 19 hodin v Komen-ského sále.

Z programu: erudované slovo, bohatý obrazový materiál, špičkový kvartet hrající dobovou hudbu, pohoštění, duchovní úvaha: Ježíš Kristus, hlava církve...

Lukáš Volkman

Týdeník Církve československé husitské. Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčičířková.

Tel. redakce: 220 398 107; e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna plus.

Distribuce a reklamace: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Jitka Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

Adventní hudební odpoledne se souborem Matoška

V neděli 22. 12. odpoledne se v příjemně vytopené modlitebně Sboru Božích bojovníků NO v Táboře konalo tradiční adventní hudební odpoledne s komorním souborem Matoška. Na programu koncertu zazněly vánoční písně, koledy české a koledy různých evropských národů a také skladby z vlastní hudební dílny. V okénku mladých talentů letos zahrála na akordeon Kristýna Kolláriková, Nina, Marika a Anita Matoškovy zaspívaly vánoční písně a koledy za doprovodu varhan a trianglu. Sestra Eva Matošková zpívala a hrála na varhany, Martin Matoška zahrál na violoncello, Dalibor Matoška hrál na violoncello, fagot, zobcovou flétnu a varhany a uváděl koncert. Sestra farářka Kamila Lukasová v duchovním slovu pohovořila o adventu a vánočních tradicích.

Adventní odpoledne bylo v pohodové a příjemné atmosféře zakončeno společným zpěvem koled všech přítomných za doprovodu varhan.

DM

Fotografie: K. Lukasová

Přehled vybraných akcí 2019-2020

1. prosinec 2019 v 10.00 h – první adventní neděle

**Zahájení liturgického roku k 100. výročí
Církve československé husitské**
Husův sbor v Brně (Botanická) – přenos ČT

24. prosinec 2019

**Vánoční bohoslužby k 100. výročí Církve
československé husitské**
Půlnoční bohoslužba – přenos ČRo

8. leden 2020

Položení květiny u pamětní desky
Národní dům na Smíchově

11. leden 2020 ve 14.00 h

**Slavnostní bohoslužba k 100. výročí Církve
československé husitské**
Chrám sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském
náměstí - přenos ČT

2. březen 2020

**Slavnostní setkání při příležitosti 170. výročí narození
Tomáše Garrigua Masaryka**
Budova Parlamentu České republiky

8. květen 2020

Bohoslužba k 75. výročí ukončení 2. sv. války
Husův sbor Praha – Vinohrady (odkud vysílal ČRo v době
Pražského povstání 1945) - ve spolupráci s ČRo

1. červen 2020

**Slavnostní shromáždění k 100. výročí
Církve československé husitské**
Národní dům na Smíchově

13. červen 2020

Pout' do Škodějova
Lesní kaple ve Škodějově u Semil
– rodiště 1. patriarchy Dr. Karla Farského

27. červen 2020

XX. Pout' na Sázavě
Sázava u Benešova
– celostátní akce pro děti i dospělé

5. - 6. červenec 2020

Husovské slavnosti

5. červenec 2020

Festival duchovní hudby

Chrám sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí

6. červenec 2020

Bohoslužba k 605. výročí upálení Mistra Jana Husa
Betlémská kaple v Praze - přenos ČT

28. říjen 2020

Bohoslužba k 102. výročí vzniku Čsl. republiky
Sbor kněze Ambrože Hradec Králové

10. listopad 2020

Slavnostní setkání ke Dni válečných veteránů

Chrám sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí

17. listopad 2020

Slavnost světa

Sbor kněze Ambrože Hradec Králové

Listopad 2020

Odborná konference

Husitská teologická fakulta Univerzity Karlovy

Vánoční bohoslužby 2020

Ukončení jubilejního roku 100. výročí Církve
československé husitské v náboženských obcích

NAD PÍSMEM

Ježíšův a náš křest

Mt 3,13-17

Milí přátelé, v Písmu svatém čteme, že Ježíš přijal u Jordánu z rukou Jana Křtitele křest. Proč to udělal? Jan Křtitel křtil, aby lidem po jejich vyznání a lítosti vyprosil od Boha odpuštění hříchů. Vody Jordánu měly viditelně odplavit, odnést to, co lidi tížilo. Ježíš však byl bez hříchu. Neumíme si to představit. Žil jako ostatní děti, hrál si s nimi (to se nikdy nepopral o hračku nebo nějakou hloupost, ...?)

Že si to neumíme představit, neznamená, že tak nebylo. Když se před Jana Křtitele postavil, Janova reakce byla: „To já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?“ Ježíš naplněn Duchem konal to, co bylo lidem prospěšné. Neustále jim házel záchranné lano. A nepřestal. Dělá to dodnes.

Staletí křtíme děti i dospělé ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého. Některé církve odmítají křest dětí, jiné zastávají odlišný názor. Ať tak či onak, okolo křtu se může udat mnoho zvláštních věcí. Jsou lidé, kteří vyprávějí, že křest se v církvích dá koupit (jako kdysi odpustek). Jiní hlásají, že když si uvědomíme, že Kristus je náš Pán, nepotřebujeme ke křtu žádnou zvláštní přípravu. Další přicházejí a duchovní si vůbec není jist, že to milý katechumen (žadatel o křest) myslí upřímně. Cítí, že za touhou být pokřtěn něco je. Záhy se nově pokřtěný rozloučí a už více ho nespátříme. Pokud se zabydlí v jiném společenství, chvála Bohu! Pro svůj první udělený křest jsem se dlouho trápila. Byla jsem krátce ustano-

vena v malé NO a přišla mladá dvojice s požadavkem na udělení křtu dítěti už následující neděli. Když jsem kategoricky řekla, že to nejde, byla jsem uzemněna, že babička už informovala příbuzné, že už pečce cukroví. Při pokračujícím rozhovoru jsem zjistila, že jim prarodiče za pokřtění dítěte slíbili auto. Po křtu se rodina zase ztratila. Jedinou mou útěchou je, že Duch svatý je dárce křtu a Bůh je větší než já. Pokud chce, dítě, dnes už člověka středních let, si přitáhne k sobě.

Proč tato stará vzpomínka? Protože se občas – i když v jiném převleku – opakuje. Jako bychom nevěděli, že Bohu se nelze vysmívat. Že vidí do srdce a na naše jednání i myšlenky reaguje. Že naše selhání dnes či později bude mít dopad.

Církev československá husitská je dnes stoletá. Vešla do naší nově vzniklé Československé republiky s velkou slávou. Co se to s ní stalo, že tak zeslábla? Zakladatelská generace nás už opustila. Kde však jsou její děti, které s takovým nadšením přinášela nebo přiváděla ke křtu? Jejich vnukové? Kde je nadšení mnohých dnešních věřících, kněží i laiků, které plyne z živé víry a důvěry v Ježíše Krista? Proč se necháváme semlít světem, který nás nabádá, abychom žili sami sobě a konečně zapomněli na obsah slov hřích, obět, lež, lenost, nepoctivost a další? Tyto termíny stále dokola opakuje církev, která jako manipulát s člověkem baží po moci nad ním. Je to jinak – jsme každý jedinečný originál a ten je třeba hýčkat a pěstovat a zbytečně ho nezatěžovat pohledem a přemýšlením o budoucnosti. Přeháním? Možná trochu, abych vás vyprovokovala k otázce: „A co já a můj křest?“ Víte, vy dříve narození, kde máte svůj rodný list? Jste šťastni, že patříte do rodiny Boží? A pokud jste někomu kmotrem, je to formalita nebo bere tento úkol vážně? Modlíte se za svého křtěnce? Jste mu prospěšní, když to potřebuje? Bůh řekl Ježíši: „Dal jsem Tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“ Kéž i pro nás platí slova, která kdysi adresoval apoštol Pavel korintským křesťanům: „Stále za vás děkuji Bohu pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši. On vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání. Svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus.“

Emanuela Blažková

1. NEDĚLE PO ZJEVENÍ - KŘTU PÁNĚ

Miluješ spravedlnost, nenávidíš zvlí; proto tě, božský, pomazal Bůh tvůj olejem veselí nad tvoje druhy.
(Žalm 45, 8)

První čtení: Izajáš 42,1-7

Tužby adventní:

2. Abychom náš křest si připomínali a zpytováním svědomí sebe sama očišťovali, modleme se k Hospodinu.

3. Aby z nás Duch svatý učinil statečné vyznavače pravdy Boží a zákona Kristova, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, křtem v Jordánu jsi prohlásil Ježíše svým milovaným Synem a pomazal jsi ho Duchem svatým. Dej všem pokřtěným v jeho jméno, ať zachovávají křestní slib a přijímají ho za Spasitele! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Skutky 10,34-43

Evangelium: Matouš 3,13-17

Verše k obětování: Žalm 118,25-27

Verš k požehnání: Marek 1,11

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dej, ať nás nebeské světlo vždy a všude osvěcuje, abychom s čistou myslí poznávali a s pravou láskou přijímali svátost večere Páně, na níž nám ze své milosti dáváš účast. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 155, 36, 112, 170, 335

Bože, chceme ti vyslovit své vděčné díky za dar svátosti křtu.

Vzbuzuj a upevňuj v nás vědomí jeho jedinečnosti, neboť v něm byly smyty naše hříchy a stali jsme se tak tvými dětmi.

Uschopňuj nás k tomu, abychom získávali nové učedníky, více pečovali o duchovní růst členů a ukazovali spolehlivěji na tvého Syna, kterého jsi vyvolil a daroval nám v něm věčný život.

Děkujeme ti, že nás křest spojuje s křesťany všech dob a míst v rodinu tvých milovaných dětí.

(z knihy Modlitby k církevnímu roku, výročí a obřadům: Tomáš Butta)

Číslo 2.

V Praze 15. ledna 1920.

Ročník III.

Předplatné:
čtvrtletí . . . K 5 —
pololetí . . . 10 —
celoroční . . . 20 —

Reklamace buďte
adresovány na ad-
ministraci expedice
„Právo Národa“,
Praha II., Štěpánská
ul. č. 26 n.

PRÁVO NÁRODA

Rukopisy a listy
posílájte buďte na
redakci „Právo Ná-
roda“, Praha II., Ště-
pánská ul. 26 n.

Zastílení listů se so-
stavuje jen po pí-
semné výpovědi.
Obnosy splátné a
zálohované v Praze.

NEZÁVISLÝ REFORMNÍ ČTRNÁCTIDENÍK.

Národu československému!

Věrně velikému odkazu svatého učedníka kostelního „Pravdy každému přite-“, po velikých bojích a vnitřních strastech, jimiž rozhrána trpět náboženská duše národa československého, uvědomili jsme si povinnost, kterou přítomné dny velkého osvobození ukládají i stavu duchovnímu.

Opět a opět uvědomuje nás vývoj veškerého života ve svobodné republice československé o pravdivosti výroku velkého národního filosofa, že česká otázka jest stále ještě otázkou náboženskou, otázkou tolikráte řešenou, ale pro nepřítel poměrů nikdy nedořešenou, otázkou nejen celonárodní, nýbrž znepokojující nitro každého vážného českého člověka.

Nadesla opět po staletích doba, kdy může česká duše přikročiti k rozhodnutí údivného rozporu svého nitra: Být nábožensky svobodnou a zbožnou po svém svědomí, nebo sloužiti Bohu podle zákonně uznávané svátovlády cíle, která etotvoří náboženská se svou panstvím a sebo - Bohem.

Proto, aby konečně osvobozen byl duševní a náboženský život náš a tím, aby opět bylo očistěno i mravní, rodinné a sociální nitro českého člověka na podkladě dosavadní křesťanské kultury, jak vyvíjela se u nás zvědavě zřetelnou apoštolskou sociálních Cyrilla a Methoděje, Mistra Ju-

na Husa a Českých bratří, přikročilo duchovenstvo československé, sdružené v „Klubu reformního kněžstva“, na svém sjezdu 8. ledna 1920 ku zřízení samostatné církve československé.

Církev československá,

založená svým jménem „církev, t. j. „sbor Páně“, na základě evangelia Kristova,“ přejímá prozatím ať do ustavení vlastního zákona dosavadní náboženský řád církve římsko-katolické,“ ohnovený v duchu demokracie.

V důsledku toho přijato, že stěžejní záležitostí církve československé jest svoboda svědomí a náboženského přesvědčení každého každého tak, aby se nikomu nemělo z jeho dobrého přesvědčení ani bráti ani vnucovati. Neboť chceme, aby konsensuální přítrž byla učiněna náboženským bojům v národě a žádáme si svobody svědomí a náboženského přesvědčení nejen pro sebe, nýbrž i pro každého jiného, buď si on kdokoliv.

Proto přejímá církev československá zejména i dosavadní bohoslužební řád až do podrobnější úpravy a tmu jen poznamená, že veškeré služby Boží, učeb a častí jest ovšem dobrovolná, kamž se vylučuje jakýmkoli materským.

Zatímni správu církve českoslo-

venské vede církevní výbor duchovních i laicků.

Členem církevního výboru, v jednotě a kulturními činiteli laickými v národě a za pomoci reformního duchovenstva organizovali církev československou, upravili zatímni řád výchovný a bohoslužební, a jednati zatímni poměr církve československé ke státu a k církvi římsko-katolické a pracovali k brzkému svolání církevního sněmu.

Národě československý!

Uskutečňujte prosvětly velkého biskupa Jana Amosa Komenského, že „vláda věci Tvých vrátí se Ti opět v ruce Tvé, skládáme v těchto velikých dnech Tvého osvobození do Tvého rozhodnutí i svobodu Tvého svědomí v přesvědčení, že nebude svobodného národa československého, nebude svobodné republiky československé, nebude-li svobodného svědomí jednotlivce před Bohem.“

Nyní jest na každém jednotlivci, aby odhlášením z církve římské a přihlášením do církve československé dokázal, že jest mu zájem o svobodu vlastního svědomí, o mravní povznesení národa a jeho výchovy a zdemokratisování i života náboženského; zájem opravdový.

Dáno v Praze, 10. ledna l. P. 1920.

B. Zahradník-Brodský,
farář v Oubězích, nyní odbr. náda v ml.
školské a mr. oběty.

ThDr. K. Farský,
profesor náboženství v Praze.

G. Procházka,
farář v Jenčevicích u Turnova.

Ferd. Šilbor,
farář v Rudvarticích ve Slezsku.

Mužové, kteří zakládali CČSH, zakoušeli ve své staré církvi milost i hoře, k jejich kněžskému poslání se milostivě přiznával svatý Duch. Jinak by se necítili ve svém kněžském poslání potvrzení a neusilovali o hluboký výkon svého kněžského poslání, i proti vůli institucionální hierarchie své církve. Jejich hoře záleželo v tom, že milostí posvěcené kněžství bylo neustále narušováno dogmatismem, formalismem, konzervatismem, institucionalismem, legalismem a fanatismem mateřské církve. „Vnitřní náboženský prožitek (Farský) se odcizil myšlenkovému a liturgickému výrazu jejich oficiální církevní služby. Tento osobní rozpor provázelo přesvědčení, že myšlenkové a liturgické projevy staré církve představují „bezduchost staré církevní ortodoxie“, která zkomolila „evangelium Kristovo“ a vypudila „nového ducha, svatého ducha Božího“ (Farský). Farský velmi přísně posuzoval zlé skutky staré církve, neboť vedly k diskreditaci samotného evangelia. Jeho kritický rozbor „starého kvasu“ vnitřně sou-

visel s radikální kritikou zinstitutionalizovaného objektivního teismu křesťanství XIX. stol., jež vycházela z různých duchovních předpokladů a mířila k obnově biblické víry. Radikální obecně platný rozbor „křesťanského establishmentu“ provedl ve svých spisech otec moderní kritické obnovy křesťanství ve smyslu Nového zákona Sören Kierkegard. „To, co máme před sebou, není křesťanství, nýbrž nesmírný klam smyslů“ (Okamžik, str. 30, Praha 1911). Křesťanství jako novozákonní koinonia a křesťanství jako sociologický jev XIX. století stojí v přímém rozporu. K víře, která je přiměřená novozákonnímu poselství, vede jen cesta znamenáná radikálním rozhodnutím pro křesťanskou charakternost, jednotu a identitu osobnosti a společenství. „Buďto – anebo je znamení, jež dává přístup k nepodmíněnému. Buďto – anebo je klíč k nebi!“ (1. c. str. 15).

**Zdeněk Kučera, Hoře a milost:
Ke kořenům teologie církve radikálního modernismu**

Církev československá husitská v roce 100. výročí

Od svého počátku v uplynulých sto letech procházela CČSH různými etapami. V prvních desetiletích v době první republiky byl patrný rozvoj náboženského života a mnohých aktivit kulturních, sociálních a výchovných. Církev však procházela i dobami krizí a obdobími, kdy musela čelit tlaku dvojí totality - nacistické, tak i komunistické. Radikálními politickými a společenskými změnami v roce 1989 jsme vstoupili jako křesťané do svobodnějšího prostředí, ale výrazně určeného sekularizací. Výročí je příležitostí k hlubšímu sebepochopení církve a její úlohy dnes v naší společnosti, ale i v širších civilizačních souvislostech.

HISTORICKÁ DATA SOUVISEJÍCÍ SE VZNIKEM Církev československá husitská vznikla na počátku 20. století z hnutí katolického modernismu v návaznosti na dědictví české reformace. Jejím vzniku předcházely Vánoce roku 1919, kdy byly spontánně slouženy reformními kněžími bohoslužby v českém jazyce v mnoha katolických kostelech, a to i přes zákaz tehdejší církevní hierarchie. Datem jejího vzniku je 8. leden 1920. V ten den došlo k zásadnímu rozhodnutí, že bude vytvořena nová samostatná církev. Stalo se to v Národním domě v Praze na Smíchově při jednání Klubu reformních kněží, v jehož čele stál ThDr. Karel Farský (1880-1927), modernisticky orientovaný kněz a profesor náboženství. Dne 11. ledna 1920 byla při bohoslužbě v chrámu sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí nová církev veřejně vyhlášena. Přihlásila se k odkazu české reformace – Jana Husa, husitů a českých bratří. V jejím programu došlo k určitému souznění s názory T. G. Masaryka o vyzdvižení humanitních hodnot české reformace a významu náboženství pro moderního člověka. Státem byla církev uznána 15. září 1920. Vznik samostatného Československého státu byl významným dějinným předpokladem pro vznik Církve československé (husitské).

PROVOLÁNÍ Z LEDNA 1920

Důležitým motivem bylo úsilí o rehabilitaci Kristova evangelia a křesťanství před moderní českou společností, v níž probíhal proces odklonu od církve a křesťanství. Z svolání „Národu československého“, zveřejněného 11. ledna 1920, je zřejmé, že představitelům šlo především o křesťanskou církev, která má základ v evangeliu Ježíše Krista. „Československá církev je založená svým jménem „církev“, to je „sbor Páně“ na základě evangelia Kristova.“ Současně je v dokumentu vyzdvižena svébytná národní křesťanská kultura, k níž patří Cyril a Metoděj, Mistr Jan Hus a Čeští bratři. Hus je zde označen

jako „svatý mučedník kostnický“. Nová církev se tak přihlásila k odkazu české reformace a zejména husitství, jak to později vyjádřila i doplněným názvem „husitská“ na VI. sněmu v roce 1971. Významným motivem prohlášení je zásada svobody svědomí a náboženského přesvědčení: „Chceme, aby konečně byla učiněna přítrž náboženským bojům v národě, a žádáme si svobody svědomí a náboženského přesvědčení nejen pro sebe, nýbrž i pro každého jiného.“ Zásadu nenásilného a současně vnitřně přesvědčivého získávání pro Krista a křesťanské hodnoty chceme uplatňovat i v současnosti.

CČSH V ČASE EKUMENISMU

První duchovní naší církve byli původně římskokatoličtí kněží. Mezi věřícími obou církví panovalo zpočátku značné nepřátelství, zejména šlo o spory o užívání kostelů. V kázání a projevech zaznívala silně protikatolická rétorika. Ale bylo tomu tak i z druhé strany. Jakoby zde oživaly historické vzpomínky na dávné boje husitů s římskými katolíky. Vzájemné vztahy se však začaly postupně proměňovat.

Připomeňme tři faktory přispívající k přiblížení obou církví. Prvním je stavba nových sborů. Tím skončil spor o historické kostely, které zůstaly Římskokatolické církvi. Druhým sblížujícím momentem byl II. vatikánský koncil, na kterém se projeví nové přístupy. Některé z nich byly blízké reformním požadavkům, které vedly k založení Církve československé, například mše v národním jazyce. Třetím faktorem se stala zkušenost totality a protináboženského tlaku, ve kterém se křesťané různých konfesí sblížili. Prošli jsme

přes všechny rozdíly významnou etapou ekumenismu. Důležitá je například dohoda o vzájemném uznávání křtu z r. 1994. Žité ekumenické vztahy probíhají na úrovni náboženských obcí a farností i na rovině představitelů církví. Klademe důraz na obecně křesťanský charakter církve a tím i na ekumenickou spolupráci. Církev československá husitská je členem Světové rady církví, Konference evropských církví, GEKE (Leuenberského společenství) a je členem Ekumenické rady církví v ČR.

NA CO KLÁST DŮRAZY DNES?

Křesťanství stojí na jednotlivcích. Podíváme-li se do Bible, jsou tam příběhy jednotlivců – Abraham, Mojžíš, apoštol Petr, apoštol Pavel a další. Budoucnost církve spočívá na každé jednotlivé osobnosti a její víře. Současně víra vyžaduje společenství. Člověk potřebuje vztahy, potřebuje s druhým hovořit, touží zakoušet zájem důvěry. Víra se projevuje i věrým vztahem k církvi a má i konkrétní organizovanou a místní podobu. Nezastupitelný význam má duchovenská funkce, neboť v Církvi československé husitské je z tradice přejata a uplatňována svátost kněžského svěcení. Duchovní – farář či farářka jsou pomocníky druhým pro jejich orientaci v duchovním životě.

Co je pro nás charakteristické, je otevřenost, rys tolerance a respekt k názoru druhých. Naši pozici nazýváme „střední cestou“. Jedním z rysů je také demokratický charakter ve smyslu prvokřesťanského bratrství. Správa církve a rozhodování není záležitostí jen biskupů a kněží, ale podílejí se na ní laičtí zástupci.

V naší církvi je také patrná rovnoprávnost mužů a žen – svěcení žen a jejich služba se uplatňuje od roku 1947. Zřetelným rysem je svoboda, svoboda svědomí, dobrovolnost. Důležité je, aby jako v uplynulých sto letech, tak i v budoucím čase byla tato svoboda využívána ke službě Bohu a pomoci lidem. To je i mottem našeho výročí.

Tomáš Butta

Století služby

S polečenství slaví stoletiny. Sláva! Světla svící svítí, sakrální stavby se slavnostně skvějí. Scházíme se společně se sesterskými polečenstvími. Slavnostní shromáždění patří spousta přátelových spolubratří se spolusestrami skrze své satelity. Slavíme století služby. Stále se snažíme svou službu slíť: sloužit svátostmi, svědčit, srozumitelně sdělovat Spasitelovo Slovo, sdružovat se se stejně smýšlejícími, starostlivě sloužit sociálně slabým, stavět sbory, sblížovat seniory se studenty... Sílu se snažíme stále sbírat shůry. Sláva Spasiteli!

JK

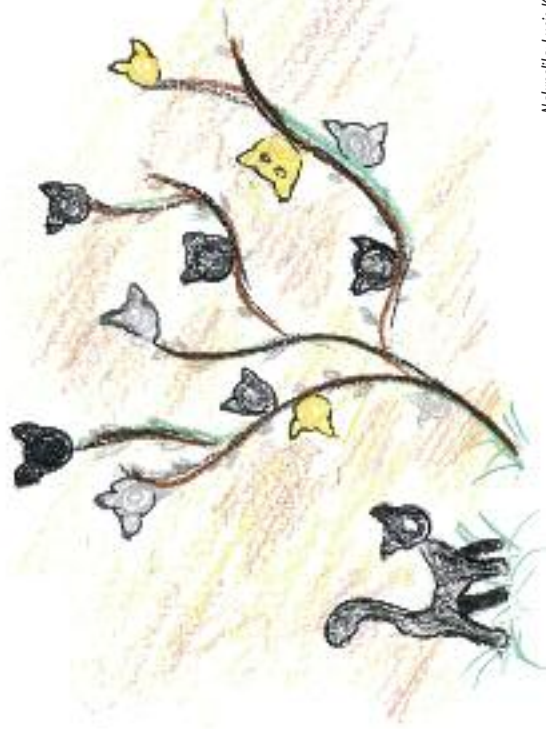
Jíva

Kam z komor chomáčky se derou tak směle nad pruh ledový? Shluk chví se ještě nedůvěrou: ať mráz se o tom nedoví!

Však čerstvě obrozená jíva své houfče šedě stříbrné hned do ovzduší vyhrne a na oblaka jimi kývá.

Z té nedosažitelné výšky už svítí slunce na kožíšky, až červenavá, tenká tkáň zpod chloupků kradmo vzhlíží naň.

*Miroslav Matouš
(Řeč květů a křidel)*

Nakreslila: Lucie Krajčířková

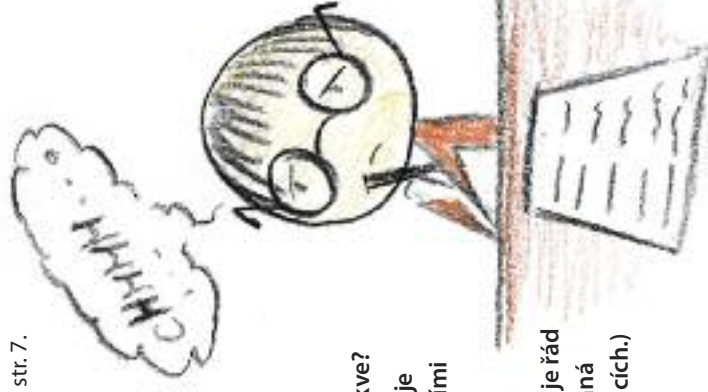
C E S T A

Jak dobře znáte Církev československou husitskou (ČČSH)?

Znáte odpovědi na následující otázky?

Zkuste to nejdříve sami, kontrolu najdete na str. 7.

1. Kdy přesně naše církve vznikla?
2. Jak se církve jmenovala v době svého vzniku?
3. Od kterého roku se k názvu církve připojuje slovo „husitská“?
4. Kdo stojí v čele církve?
5. Mají biskupové svou funkci navždy?
6. Jak se jmenuje nejvyšší orgán naší církve?
7. Kolik má ČČSH dnes diecézí? (Diecéze je územní část církve, spravovaná vlastními orgány – diecézním shromážděním a diecézní radou v čele s biskupem.)
8. Kdo je autorem naší liturgie? (Liturgie je řád bohoslužby, která je v naší církvi zpívaná a podílí se na ní duchovní i věřící v lavicích.)
9. Asi víte, že v naší církvi jsou farářkami i ženy. Tušíte, od kterého roku?
10. Kolik má naše církve svátostí?

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za svou Církev československou husitskou. Prosíme tě, ochraňuj ji, dávej jí dobré faráře a farářky a zapálené věřící, aby mohla co nejvíce lidem přinášet zprávu o tobě a pomáhat jim v jejich životě. Amen.

Sto let služby Bohu, sto let pomocí člověku

1. Proč naše církev vznikla

Církev československá husitská slaví 100. výročí svého vzniku. Pojďme si tedy o ní něco říci.

Mnozí se mohou zeptat – proč vlastně vznikala nová církev, když už jich tu bylo tolik jiných? Jsou samozřejmě i tací, kteří se ptají, k čemu je dneska vůbec jakákoliv církev. Není to už přežitěk? Vždyť většina lidí už v Boha ani nevěří.

A i mnozí z těch, kdo věří, nechodí do kostela.

Na tuto otázku se nedávno pokusil odpovědět text na záložce do knihy, kde se mimo jiné říká: „Církev je k tomu, abychom se mohli setkat s lidmi, se kterými si rozumíme a s kterými nás poji společný zájem. Jaký zájem? Nic menšího než smysluplný, naplněný život. Život, se všemi jeho radostmi i strastmi.“

No dobře, ale proč Církev československá husitská? Když bychom se podívali do Zákadů víry, což je

dokument, který shrnuje, v co křesťané v Církvi československé husitské věří, dočetli bychom se tam o vzniku naší

církev toto: „O Československé církvi věříme, že vznikla z Boží vůle a milosti, aby skrze ni do jedné, svaté a obecné církve Boží byli přivedeni mnozí, kteří by jinak zůstali ztraceni v nevěře a beznaději, a aby usilovala o Boží církev bez poskvrny a vrásky.“

Abychom lépe porozuměli tomu, co tato věta znamená, musíme si přiblížit dobu před sto lety, dobu, kdy církev vznikla. Končila první světová válka, která mnoha lidem přinesla smrt a utrpení a bohužel také zklamání z chování některých duchovních, zvláště těch vysoko postavených, takže v církvi ztratili důvěru a odcházeli z ní. Mnoho kněží to však chtělo změnit. Toužili po církvi srozumitelné pro všechny (do té doby se bohoslužba sloužila latinsky), kde se lidé budou moci podílet na jejím řízení,

Soutěž o tři knihy

Vyřešte následující přesmyčky – jde vždy o slova týkající se života církve – a za správně seřazených písmen si vyplíšete do tajemky ta, určená číslem v závorce.

Své řešení nám pošlete nejpozději do poloviny února na adresu

jana.krajcirkova@csh.cz,

v březnové Cestě otiskneme jména tří výherců knihy.

1. ONENVBSTIŽÁ (7)
2. LBŽOUSOHAB (10)
3. AVRI (3)
4. OCEB (1)
5. ZVPĚ (1)
6. EBIBL (5)
7. ĀPNÍKO (5)
8. DALMITOB (5)
9. KNÁÁÍZ (5)
10. NÁVYNIÍZ (2)

Blahopřejeme výhercům soutěže z listopadového čísla (tajenka: Sametová revoluce):

Martin Šmejda z Chrudimi
Matouš Jindra z Příbrami
Mariuska Mašínová z Kolína

Odpovědi na otázky ze str. 1:

1. 8. ledna 1920; 2. Církev československá; 3. 1971; 4. Patriarcha, v současné době ThDr. Tomáš Butta; 5. ne, jsou voleni na sedm let; 6. Sněm; 7. 5 v Čechách a na Moravě (brněnská, olomoucká, královéhradecká, pražská a plzeňská, jedna na Slovensku (bratislavská)); 8. první patriarcha dr. Karel Farský; 9. 1947 – naše církev začala světit ženy jako jedna z prvních; 10. sedm: křest, večeře Páně, pokání, útěcha nemocných, bířmování, manželství, kněžské svěcení.

Biblická kniha Příslaví

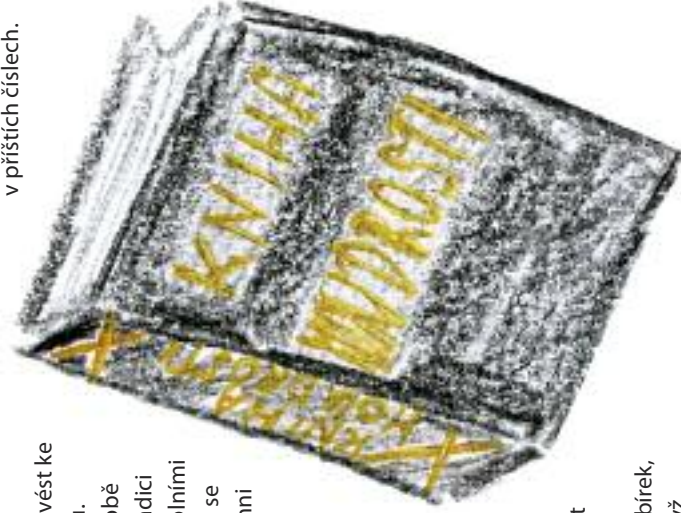
1. Úvod

Když se řekne přísloví, vybaví se nám zřejmě některá z lidových moudrostí jako například: „dvakrát měř jednou řez“, „tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne“ nebo „jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“. Příslaví ale najdeme také v Bibli – konkrétně ve stejnojmenné starozákonní knize. Spolu s knihami Jób, Žalmy, Kazatel a Píseň písní patří do části Bible označované jako knihy Moudrosti nebo také mudroslovné. Jak název napovídá, obsahuje sbírku moudrých výroků, které mají lidi vést ke šťastnému a spokojenému životu.

Mudroslovná literatura měla v době starozákonního Izraele velkou tradici a byla hodně oblíbená i mezi okolními národy, především v Egyptě. Tam se „moudrosti“ učili ve školách všichni státní úředníci – je jasné, že v tomto smyslu byl moudrý ten, kdo se řídit státním zájmem. V Izraeli naproti tomu byla rozhodující vůle Boha, Hospodina, kterou lidu oznamovali proroci. Proto také moudrost podle knihy Příslaví spočívá především v bázní před Hospodinem – tedy ve snaze řídit svůj život Boží vůlí.

Knihy Příslaví obsahuje několik sbírek, které vznikaly v různých dobách, i když obecně jsou připisovány králi Šalo-

mounovi, který je symbolem moudrého člověka. Vždyť právě moudrost, a nikoliv bohatství, sláva a moc, bylo to, co si od Hospodina přál – odměnou za toto své moudré přání pak dostal i to všechno ostatní. Tak i sám král Šalomoun ukazuje, že moudrost není něco, co máme sami ze sebe, ale je to dar. Prosme tedy o něj. K jeho dosažení nám však mohou pomoci právě i sbírky přísloví, shromážděných moudrými lidmi, kteří žili před námi. S některými z nich se postupně seznámíme v příštích číslech.

Neakreslič: Lucie Kragličková

místo aby všechno rozhodovali jen biskupové, chtějí církve, která se bude starat o potřeby lidí a ne jen o to, jak získat co největší majetek. Proto vznikla nová Církev československá, do níž začaly vstupovat tisíce lidí, kteří by jinak pravděpodobně svou víru ztratili.

A jaký je úkol, posláni církve v dnešní době? Církev se to pokusila shrnout do těchto pěti bodů:

1. **Přinášíme všem dobrou zprávu o Bohu a člověku.**
2. **Jsme součástí obecné křesťanské církve, navazujeme na českou reformaci a názvem církve chceme vyjádřit spojitost s dějinami i současností v daném prostoru a času.**
3. **Poukazujeme na svobodu a otevřenost i potřebu reagovat na problémy všedního života.**
4. **Jako církve Kristova toužíme být rodinou, kde je člověk v bezpečí a vnímá pomoc Ducha Kristova pro svůj život.**

5. **Jsme rozhodnutí pomáhat všem potřebným a být tak svědky Ježíše v naší společnosti!**

Stručně to můžeme tedy shrnout asi tak, že církve se snaží být lidem co nejblíží – přibližovat jim Boha a pomáhat jim v jejich problémech a starostech. To vyjadřuje i motto, heslo stého výročí, za které si církve zvolila slova, která jsou i v názvu tohoto článku: „Stolet služby Bohu, sto let pomoci člověku“. Logo výročí je složením symbolů řeckých písmen alfa a omega, které znamenají počátek i konec všeho, kterým je pro věřící lidi Ježíš Kristus. V obrázku však zároveň můžete najít i symbol kalicha a hostie – tedy večeře Páně podobojí, v čemž naše církve navazuje na husity.

Tak, tolik různé citace z dokumentů. Co všechno to znamená v konkrétním každodenním životě, si postupně přibližíme v dalších číslech Cesty.

JK

100 let
služby Bohu
pomocí člověku
Církev československá husitská

Jak slaví narození kostely

Možná si, děti, vzpomenete na vyprávění o tom, jak si kostely povídají (vyšlo v Cestě přesně před dvěma lety). Takže vás jistě nepřekvapí, že kostely také slaví své narozeniny. No jistě, nejen my lidé je slavíme. Navíc takový kostel, když se o něj dobře staráme, se může dožít mnohem vyššího věku, takže těch oslav může být mnohem víc. I když asi zase tolik ne, protože kostely jsou skromné a většinou slaví jen kulatá výročí, ne každý rok jako my. Každý kostel má přirozeně narozeniny v jiný den. Pak ovšem čas od času nastane událost, která všechny kostely propojí – slavnost, která se týká celé církve, kupříkladu její narozeniny – výročí jejího vzniku.

Takovou příležitost ke společné oslavě si kostely samozřejmě nemohou nechat ujít a dlouho dopředu se na ni připravují. Vyjímkou nejsou ani sbory a kostely naší církve. Již skoro dva roky dopředu se mnohé z nich dávaly pěkně do pucu, aby vypadaly co nejlépe, protože je lidé vyfotili do velké knižky, kde se o nich vypráví. Můžete se v ní dočíst o lidech, kteří navrhli jejich podobu (tedy architekttech), stavitelích, kteří je vybudovali, umělcích, kteří je vyzdobili, ale také o mnohých „obyčejných“ lidech, kteří obětavě na jejich stavbu dávali peníze a také často přímo při stavbě pomáhali. Kniha je plná krásných fotografií, takže naše kostely mohou být opravdu hrdé! Když pak nastane vlastní den

narozenin církve, všechny kostely se slavnostně vyzdobí, rozzaří se mnoha světly a sejdou se v nich lidé, aby společně děkovali Bohu. A právě tyto modlitby, které se nahlas i potichu nesou k nebi, krásná varhanní hudba a společný zpěv, to všechno naše kostely navzájem propojuje a mohou tak slavit společně, i když se ve skutečnosti nemohou sejít na jednom místě.

Co když je ale někde kostel, kam už nikdo nechodí, kde se už bohoslužby neslouží? Je chudák prázdny a studený, smutně vzpomíná na svou zášlou slávu a pomalu chátrá? Ani na ně ostatní kostely, ty bohaté a živé, nezapomněly. Posílají jim spoustu holubů ze všech možných koutů země, kteří jim vyprávějí, co je kde nového, vyřizují jim vzkazy a povzbuzení a snaží se je potěšit v jejich samotě. Jistě dobře víte, jak je důležité, když je člověku smutno, dát mu najevo, že není sám, že na něj ostatní myslí. Kostely to mají stejně, a proto je moc pěkné, že takhle drží při sobě, i když jsou od sebe třeba mnoho kilometrů daleko.

Nicméně největší díl práce je stejně na nás, na lidech. Takový poštovní holub je moc fajn, ale opravená střecha nebo nová fasáda, to je ještě lepší. Někdo může namítnout, že když do toho kostela už nikdo nechodí, nemá smysl jej opravovat. To může být pravda – proto úplně nejlepší by bylo, kdyby se do těch kostelů lidé vrátili – znovu je

Nekeššilac: Lucie Krajčířková

rozsvítit a zaplnit svými modlitbami – věřte, že to se pak každý kostel naplní radostí a blahem.

To není tak jednoduché, řeknou mnozí. Jak přesvědčit někoho, kdo do kostela nikdy nechodil, aby s tím najednou začal? Nepopírám, že to není snadné, ale možné to taky není. Co třeba začít tím, že se za to všichni, třeba právě i o narozeninách naší církve, budeme modlit? Síla modlitby je velká,

a kde je modlitba a dobrá vůle, tam se dějí i zázraky.

A tak bych chtěla naši církev k narozeninám popřát mimo jiné také to, aby žádný z jejich kostelů nebyl prázdny, opuštěný a smutný, aby v každém z nich byla aspoň malá skupinka lidí, kteří do něj budou rádi chodit, společně se v něm scházet, modlit, zpívat, chválit Boha a být spolu.

Jana Krajčířková

RECENZE

Cesta s Kristovým posláním

Ten, kdo se snaží naši církev v krátkosti představit druhým, se často potýká se složitostí tohoto problému. Jsme husiti? Nebo nejsme husiti? Kde začít? Od nespokojených kněží na konci habsburské totality? Či někde u předchůdců Husových? Nebo raději rovnou u Kristova povolání učedníků a zrodu Církve?

Vždy to tak nějak vysvětlíme z toho či onoho konce, ale když chceme někomu dát knížečku či knihu do rukou a říci: podívejte, tady je to hezky vysvětlené, tak máme problém. Nyní máme milou změnu situace. Dějiny naší církve se nezjednodušily, ale šikovná kniha, která naší církev představuje, tu je: **Tomáš Butta, Církev československá husitská a její cesta dějinami s Kristovým posláním.**

Není to kniha psaná z vnějšku, od někoho, kdo by si chtěl smlsnout na nějaké kritice, ani odborná vědecká práce, která se zakousne do leckterého detailu, je to kniha, kde je ve stručnosti řečeno potřebné. Nesmrdí sebechválou, ale také nemá potřebu (sebe)mrskačsky házet hnůj na víru a práci našich předchůdců.

Kniha je pojatá především historicky a to je zřejmě také ten nejlepší způsob, protože naše církev má své opodstatnění v hlubinách dějinných zápasů a sama se vyvíjela, tak jako všichni a všechno.

Vysvětluje krátce, ale jasně naše navázání na tradici husitství a na zápas modernistického křesťanství. Připomíná naši cestu mezi úskalími nacionalismu, sympatií k pravoslavnému křesťanství, liberálního myšlení, marxistické ideologie, trochu opomíjí úskalí vlivu protestantské neortodoxie.

Historická část knihy je strhujícím příběhem, ve kterém se díváme, kolik autor v útlé knize stačil říci a připomenout, včetně málo známých detailů. Proto trochu zaskočí kapitola o Základech víry, našem nejvýznamnějším věroučném dokumentu, zde je příběhová narušena vysvětlováním vývoje tohoto dokumentu, což je zajímavé a užitečné vědět spíše jen pro nás samotné. Butta ve své knize nejen předkládá shrnutí naší „nesnadné dějinné cesty“, v níž vidí „upřímný zápas předcházejících generací o pravdu Kristova evangelia i stopy nezasloužené Boží milosti“, ale

také se v poslední kapitole ptá na naše poslání v současné době. Navazuje na formulace našeho poslání, tak jak ho vyjadřujeme v našich dokumentech, a které podle všeho ani pro autora neztratilo na nosnosti, a dodává své skromné vyjádření, které ponechám již na pili čtenáře.

Kniha obsahuje odvolávky na použitou literaturu, ale také seznam literatury k danému tématu, která každého, kdo by se rád dozvěděl víc, snadno posune dál.

Tato kniha, kterou vydalo nakladatelství Blahoslav, je hezkým dárkem naší církvi k jejím 100 letům, je i šikovným dárkem pro všechny, kdo by rádi někomu vysvětlili, kdo jsme. Každý, než tuto knihu daruje, si ji jistě stačí ještě přečíst, aby si to sám vyjasnil nebo se dozvěděl o své církvi mnohý zajímavý detail.

Tomáš Novák

„Žijeme v čase prohlubující se sekularizace a odklonu od tradičních církví. Tato skutečnost se zvláště zřetelně projevuje na našem společenství. Je určitým paradoxem, že z hlediska své teologie i refor-

mační tradice zdůrazňujeme hodnotu církve, jsme však poznamenáni volným vztahem k církvi a lhostejností mnohých členů. Tam, kde společenství věřících žije a rozvíjí se, tam je zakoušeno velké Boží požehnání. Vždyť jedním z podstatných a nezastupitelných úkolů je „být církví“ - živým společenstvím bratrské sounáležitosti a naplňovat tak poslání dané nám Ježíšem Kristem.

Naše církev byla v počátku i ve svých dalších dějinách nesena silnými vlasteneckými podněty a národním cítěním. V některých místech chránila českou národní identitu a vymezovala se v tehdejší politické situaci vůči Němcům a Polákům.

Národní identita a vlastenectví jsou kladné hodnoty, ale nesmí se v nás projevovat předsudky, nepřátelský nacionalismus a nenávisť vůči druhým. Nový objev Masarykovy filozofie humanity nám ukazuje, jaké vlastenectví je třeba v sobě i v druhých pěstovat. Je nikoli „malé češství“, ale „velké češství“, které se neuzavírá do sebe, ale participuje na hodnotách univerzálního lidství a lidskosti.“

Tomáš Butta, Církev československá husitská a její cesta dějinami s Kristovým posláním, Praha: Blahoslav 2019

Sto let CČS(H)

100 let - čas oslavovat i čas evaluovat

Uprostřed narozeninového veselí někdy přemýšlíme o tom, co jsme udělali v životě dobře a co jsme měli udělat jinak. Je to vždy trochu problematické, protože vše hodnotíme zpětně s pozdější znalostí dalších událostí. Tak můžeme přemýšlet i o církvích, včetně té naší.

Při vzniku naší církve byla řada tužeb, řada snah a očekávání a lze předpokládat, že ti, kteří církev zakládali, nebyli ve všem zajedno, měli odlišné priority, ale mnoho základních snah je spojovalo. Snaha osamostatnit církve od centralistického, monarchistického, nedemokratického až antidemokratického římského vedení a myšlení byla úspěšná, ale nevedla k získání celého českého a slovenského katolického kněžstva a laictva. Velká, nicméně jen menší část věřících tuto snahu skutečně podpořila. Důsledkem ovšem bylo, že všichni ti, kteří se k hnutí přihlásili, museli opustit kostely a další prostory, které budovali jejich předkové. Kolik bylo těch, kteří se zalekli těžkých dopadů toho, že se „národních“ církev nestala většinou, nikdy nezjistíme. Nepříjemné dějinné důsledky mělo i to, že katolíci v jiných zemích podobný radikální krok neučinili nebo jejich snaha byla v zárodku potlačena.

Snaha o slavení liturgie v rodném jazyce byla úspěšná. Národ ji přijal s nadšením, rád a rychle si zvykl na češtinu v liturgii. Vývoj Římskokatolické církve dal této snaze za pravdu o půl století později za II. vatikánského koncilu. Snaha sblížit Západní a Východní liturgii byla úspěšná, zůstává trochu nedocenená. Velkolepé unionistické snahy a sblížení Východní a Západní církve zapadly, nicméně liturgie s unionistickými rysy je slavena s plnou samozřejmostí.

Modernizovat církve se v mnoha ohledech podařilo, především v dobách rozmachu, kdy bylo možno budovat moderní chrámy a vytvářet moderní křesťanské umění. Pozdější skromné až skrovné finanční podmínky církev zaháněly do chudoby, která neměla šanci disponovat moderní technikou, moderní architekturou apod. Její modernost utrpěla.

Snaha církev zbavit konzervativnosti ve více ohledech byla zdařilá. Ve své původní progresivitě a akčnosti na poli sociálních byla ovšem převálcována

sekulárními proudy, které slibovaly sociální problematiku vyřešit radikálněji. Zbavena svých možností postupně na sociální péči rezignovala s poukazem na svoji roli duchovní, v těžkých podmínkách ovšem vznikaly i světlé výjimky.

Progresivitu v jiných ohledech, jako například v otázkách morálních, církev zachovala, ale pod vlivem tradičních křesťanských proudů je někdy možná až příliš opatrná.

Snaha zbavit církve v podstatě amorální situace povinného kněžského celibátu byla úspěšná. Problémy současné Římskokatolické církve potvrzují správnost této cesty, stejně tak snahy současných progresivních katolických teologů. Církev zůstala progresivní i svým postojem

SBOR M. JANA HUSA VE VELKÉ BYSTRICI

k ženám a jejich postavení v církvi. Umožnění duchovního stavu ženám pravděpodobně dokonce předstihlo očekávání otců zakladatelů.

Snaha pospojovat pozitivní prvky velkých křesťanských proudů, a tak vytvořit určitou křesťanskou jednotu, byla zdařilá. To, že naši církve mnozí z našich křesťanských bratří a sester systematicky ignorují, možná hovoří spíše o jejich problému než o našem, je to však někdy trochu hořké.

Snaha očistit církve od nánosů pohanství a jít cestou biblického křesťanství byla úspěšná, přiblížení se tak k reformaci protestantského charakteru bylo bohužel

viděno ze strany církví protestantských jako věčně nedostatečné.

Snaha o svobodu myšlení v církvi, o to, aby se v církvi mohli cítit doma lidé různého smýšlení, všichni ti, kteří přijímají Krista, ale mají odlišné pohledy například na to, co je mýtické a co je historické, byla ve společnosti dobře známa. Církev si tím pro mnohé zachovala čest, jiným je to trnem v oku.

Snaha vést národ ke křesťanským hodnotám a k setkávání se s osobním Bohem, v době kdy společnost již křesťanskou církev považovala za zbytečnou a neužitečnou, za brzdu pokroku, nebyla snadná. V této době odcírkevnění Církev československá (husitská) pomohla mnoha lidem v jejich životní situaci, tisícům a tisícům zprostředkovala setkání s Bohem v Kristu.

A přeci je CČSH dnes v situaci, kdy je sama stále více okrajovým jevem ve společnosti. Je stále ještě patrná, ale srovnáme-li účast v dobách minulých a dnes, je nám smutno. A ten smutek nesnižuje ani vědomí, že řada jiných církví trpí stejným problémem.

Jestliže tedy vznikající církve doufala pozdvihnout úroveň křesťanství v naší společnosti, zdařilo se to? Nebo je naše společnost křesťanštější i bez církve? Ohleduplnější, spravedlivější, milostivější, hlubší? Jde naše společnost morálně kupředu i bez nás, nebo to sní jde naopak z kopce a spěje do záhuby?

Máme se oprostít od smutku, že církve není tak žádaná, jak bychom chtěli? Máme to nechat na Bohu, nebo se naopak začít aktivizovat?

Myslím, že naši otcové zakladatelé neočekávali, že by jejich církve byla nakonec malou skupinkou věřících, ale věřím, že kdyby byli v naší kůži, povzbudili by nás, abychom z našich nejhlubších ideálů neustoupili, ani kdyby nám všichni ukázali záda, podpořili by nás byť i v bolesti osamělosti hledat pravdu, pravdu, která přichází k hledajícím z druhé strany.

Je to samozřejmě můj osobní pohled, každý z nás má prostor, aby sám za sebe, ze svého hlediska, evaluoval náš specifický křesťanský zápas, trvající nyní sto let.

Ale také si musíme říci: Jak dál? Jak dál s naší církvi? Co je na naší církvi nejnepřenosnější? Které kvality bychom měli přednostně zachovat a rozvíjet? Přemýšlejme o tom v tomto slavnostním čase, každý sám za sebe.

Tomáš Novák

Slavíme sté výročí

Co pro nás znamenají oslavy a proč se vůbec slaví? Oslavovat znamená zastavit se, pohlédnout nazpět a zároveň myslet na budoucnostní nasvícení hodnot. Ano, potřebujeme si je urovnat, promýšlet, zvažovat. Získávat odstup od toho, co by nás svádělo nesprávným směrem, soustředěně chápat souvislosti.

Buďme zodpovědnými lidmi s citlivým svědomím a vnímáním nejhlubších dimenzí života. Slavit je nesmírně důležité. Do všednosti, profánnosti, vstupuje svátečno, sakrální. Obojí se prolíná. Mezi těmito dvěma póly probíhá poznání. Dimenzi svátečna si potřebujeme vychutnat. Tomu rozumějí básníci, kteří pro krásu, pravdu a svátečnost mají velkou vnímavost, citlivost, úžasné sensorium.

Vánoce jsou slavností našeho vykoupení. V adventním čase, v neděli 1. prosince, nastal nový rok 2020, rok stého výročí vzniku naší církve. V pokoře

a s vděčností si uvědomujeme, že jsme dostali nesmírný dar, totiž víru. Tu již měli praotcové Abraham, Jákob a Izák. Víru, díky níž vnímáme vnitřním zra-

kem Ježíše a ozývá se tušení základních dimenzí bytí.

Dnešní doba je přetechnizovaná a roste množství přenášených informací, přerůstá nám to přes hlavu, zvyšuje se nepříjemný tlak na lidi v nejrůznějších oblastech. Současnost se vyznačuje ztrátou duševního klidu, vnitřní harmonie, absencí morálních zásad. Nelze nevidět, že se pomalu ale jistě stáváme otroky technických vymožeností, získáváme stále víc a víc nejrůznějších, v podstatě nepotřebných informací. A ty naplno zaměstnávají naše mozky. Nedostává se nám začasť duševní hygieny. Zjednodušujeme si životy obrovským množstvím nejrůznějších pomůcek, až je to scestné. Schází nám totiž stará antická ctnost: smysl pro míru. Jsme nesví, zrádně se vytrácí duševní klid, žijeme povrchně. Vytrácí se lidskost, zdá se, že u některých jedinců pro ni není motivace. Ve vztazích často schází milosrdenství a láska k bližnímu, narůstá ničivá sebedestruktivní lhostejnost.

Můžeme zvrátit úpadek lidstva 21. století? A jak řešit tento jev?

„Cesta z postmoderny nevede jejím přením, nýbrž znovuoobjevením základního principu, na němž stojí křesťanská civilizace: Bůh je v nebesích a ty jsi, člověče, na zemi,“ odpovídá profesor Zdeněk Kučera. *„Cesta k Bohu je cestou sestoupení Hospodina v Ježíši Kristu a jeho naprosté angažovanosti v bídách člověka. Člověk je duše a tělo a jeho velikost záleží v dobrovolném přijetí služby kříže. Boží vítězství se jeví jako vítězství nad smrtí a v novém životě. Rozhodující je život zde na zemi, nový život je skutečným darem Božím, ve který věříme a doufáme. Ve víře je překonání smrti a naděje nového života.“*

Je třeba především neopouštět své směřování k Bohu, to je hlavní zásada a vodítko naplněného bytí. Máme oporu v křesťanském Desateru, které nám nabízí doporučení, srozumitelné rady, jak žít dobrý život, jak konat dobro. Hledáme především moudrost Boží.

Základním kamenem v našem životě je odpuštění. Boží slovo je mocné, Logos je naše stěžejní opora. Ježíš nám radí a je s námi. Nevzdalujme se mu a nebudou mít nad námi svou vládu žádné závislosti na penězích, na moci, postavení. Nalezneme klid a uvolnění, abychom mohli opravdově slavit.

Olga Nytrová

Aby všichni byli jedno!
Jezí Kristus

EKUMENICKÁ SOBOTA

18. 01. 2020 > 11:00 Až 17:00

BOHOSLUŽBA ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ
KAZANĚ: DOČ. THĚR. IVAN O. ŠTAMPACH

SPOLEČNÝ OBĚD Z DĚDŮ VĚRŮCH A MARTINSKÁ POLÍVKA

PŘEDNÁŠKA
THĚR. MARTIN CHADIMA THĚ.
REBELOVÉ A KACIŘI V DEJINÁCH CÍRKVE

CELÝ DEN DOBROČINNÝ BAZAR PRO HOŠPIC

OSLAVTE S NÁMI JEDNOTU V RŮZNOSTI
MÍROVICKÝ HUSITSKÝ KOSTEL

PRÁVA: PĚŠŤEKŮV PRÁVŮVÁŘ, BOSTELŮV FOTODIŠKOVÝ A SPOLUPRÁCE TĚLA A BĚH TĚLE

Setkání křesťanů 2020 ve Štýrském Hradci

Srdečně zveme na 11. Setkání křesťanů, které se bude tentokrát konat v rakouském městě Graz/Štýrský Hradec v termínu 3. - 5. 7. 2020. Nabídka je pro všechny generace, znalost jazyka není podmínkou, řada programů bude překládána nebo budou nonverbální. Téma celého Setkání je „Tvář v tvář“. Neváhejte a příští prázdniny začněte s námi!

Přihlásit se můžete na www.face2face2020.at/de/anmeldung/, kde najdete registrační formulář, ve kterém můžete vybrat kategorii ubytování a podle ní i cenu za pobyt. Je možno registrovat i celou skupinu najednou s jednou kontaktní osobou. Stránky jsou zatím pouze v němčině, počítá se s verzí v angličtině a v nejbližší době budou překlady i do dalších jazyků. V poplatku je zahrnuta vstupenka na všechny akce Setkání křesťanů, 2x nocleh, strava od pátku večer do neděle do rána, tištěný program, zpěvník a jízdenka po Štýrském Hradci. Termín přihlášení je 31. 3. 2020. Více informací na www.ccsh.cz red

Modlitby v Emauzích za životní prostředí

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s Mezinárodním ekumenickým společenstvím se připojuje k lednovým modlitbám a připravuje Podvečer modliteb za životní prostředí a náš vztah k němu. Kázáním poslouží P. Matuš Kocian, zpěv povede Jan Knížek. Zveme k tomuto ekumenickému setkání, které se uskuteční v úterý 14. ledna 2020 od 18 hodin v přízemí kláštera Emauzy, Praha 2, Vyšehradská 49. JNe

100 let 100 let od vzniku Česká křesťanská akademie a 70 let od ustavení Brněnské diecéze ČCSH

Výtvarná díla odevzdejte do 30. 6. 2020 poštou nebo osobně v kanceláři diecéze (Joštová 7, Brno 602 00), k dílu připojte jméno příjmení autora, datum narození a příslušnou náboženskou obec.

Soutěžní kategorie:

- do 10 let
- 10 až 18 let
- nad 18 let

Vyhlášení proběhne v rámci diecézního dne 5. 9. 2020.

Výtvarná soutěž k výročí 100 let od vzniku ČCSH a 70 let od ustavení Brněnské diecéze ČCSH

Moje církev má narozeniny

Výstava v pražském vršovickém sboru

Milí přátelé, srdečně vás zveme do pražského Husova sboru ve Vršovcích (Moskevská 34, Praha 10).

Jako parádní vstup do nového roku 2020 zde můžete navštívit výstavu krušnohorského malíře a pedagoga Daniela Havla, jenž v Krušných horách žije a vytváří autentické obrazy zdejší, turismem dosud nezasažené krajiny.

Po letošní cestě na Island zpracoval své dojmy v nové sérii obrazů zobrazující tuto pozoruhodnou zemi a celoživotní srdcovou záležitostí.

Všechna díla je možné zakoupit. red

Vzpomínka na bratra faráře Vladimíra Valíčka

Dne 23. 1. 2020 by se dožil 100 let bratr farář Vladimír Valíček, který působil v náboženských obcích České Budějovice a Husinec a celý život zasvětil Církvi československé husitské. Byl velkým znalcem a propagátorem Husova díla. V našich srdcích stále zůstává jeho lidský přístup, ale i působivý zpěv a hodnotná kázání. Všichni, kdo jste ho znali, věnujte mu, prosím, tichou vzpomínku.

Rada starších a rodina

Pořady s náboženskou tematikou ve vysílání Českého rozhlasu	
ČRo Dvojka	
Jak to vidí... Zbigniew J. Czendlik/ sestra Angelika	8.30 neděle Aktuální názory a komentáře nezávislých osobností na dění kolem nás.
ČRo Vltava	
Spirituála	8.00 neděle Prostor pro duchovní úvahy. Pořady Duchovní Evropa a Ke kořenům.
Bohoslužba	9.00 neděle Přímé přenosy bohoslužeb.
ČRo Plus	
Vertikála	8.07 neděle Magazín aktualit a diskuse s hosty, které spojuje duchovní vnímání světa.
Nedělní Hovory	22.05 neděle Rozhovor s osobností, která má zajímavý osobní i profesní život a názory.
ČRo Radio Wave	
Hergot	18.00 neděle Neortodoxní pohled na duchovní záležitosti v souvislosti s děním světským.
REGIONÁLNÍ STANICE ČRO	
Mezi nebem a zemí	9.04 sobota Magazín o víře a spiritualitě.
Šalom alejchem	19.45 neděle Magazín o židovském životě u nás i ve světě.

www.rozhlas.cz

Témata magazínových čísel na rok 2020

Milí čtenáři a příznivci Českého zápasu, budeme rádi za váš zájem přispívat svými postřehy, úvahami i formou zpráv z dění ve vašich náboženských obcích i v tomto roce 2020. Uvítáme příspěvky do novinových i do barevných magazínových čísel, jejichž témata na celý rok, navržená redakční radou, uvádíme níže:

leden - Výročí církve, 100 let ČČSH

únor - Etika, ekologie

březen - TGM (výročí narození)

duben - Velikonoce a křesť;

Jiří z Poděbrad (600 let)

květen - Služba Bohu, pomoc bližnímu; ČČSH a kultura, sociální práce

červen - Dobrovolnictví

červenec - Zdravý životní styl

srpen - Bohatství x chudoba

září - Studenti a učitelé

ve vzájemném pohledu

říjen - Smrt a vzkříšení,

otázky eutanázie

listopad - Ekumena, mezináboženský dialog (též 400. výročí Bílé hory)

prosinec - Vánoce

Extenze 2020

Ve čtvrtek 6. února 2020 v 19 hodin ve sboru naší církve v Praze na Vinohradech (Dykova 51/1).

Pavel Kolář, člen Katedry praktické teologie HTF UK, promluví v rámci přednáškového cyklu Extenze 2020 - výročí 100 let ČČSH na téma *Mezi školní výukou náboženství a nedělní školou: reflexe reformní pedagogiky v Církvi československé*.

Více informací na www.hs-vinohrady.cz
red

Ilustrace:
Tomáš Altman

EKUMENICKÁ STUDENTSKÁ SLAVNOST

Zveme vás na tradiční 13. ekumenickou slavnost
pro studenty, děkany, pedagogy, zaměstnance teologických fakult
v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů

**v úterý 21. ledna 2020 v 18 hodin
v Kostele sv. Jana Křtitele Na Prádle
na Malé Straně v Praze.**

Bohoslužbu slova dle formuláře Týdne modliteb za jednotu křesťanů
vedou studenti jednotlivých teologických fakult

*Pořadatel: Církev
československá husitská
ve spolupráci
s Ekumenickou radou
církví v ČR.*

*Děkujeme n. o. CČSH
Praha 1-Malá Strana
za laskavé poskytnutí
prostor.*

